

KARANTÉNA

Nebe znám jen zpoza okna. Zpěv ptáků jen díky tomu, že se dá otevřít. Kam svět zmizel? Zmizel za zavřené dveře, ze kterých člověk vyjít nemůže. Svět, ohromná kulatá planeta, se scvrkl do malého pokoje mezi čtyři zdi.

V době, kdy všechno a všichni žijí jen internetem a světem vládne umělá existence, tak najednou lidem začíná docházet, že vše, co bývalo venku, jim jaksi schází, když o tu možnost jít ven přicházejí. K čemu to tedy je? Když každý touží teď po jediném, a to vzít basu pív, zavolat kamarádům a sednout si s nimi do parku nebo k břehu řeky. Tak prosté to je, tak jednoduchý svět si my ve skutečnosti přejeme mít. Ale bohužel to tak nemáme.

Rok 2020 jsem si představovala jaksi jinak a myslím, že tuhle větu použil už každý. Myslela jsem si, že jakmile vysvitne slunce a trochu se oteplí, vyběhnu ven a skoulím nějakou sešlost s přáteli. Představovala jsem si, jak budu jezdit z jedné schůzky na druhou a budu si užívat poslední měsíce mladistvého života.

Smůla. Místo toho se bojím každého, kdo v mé přítomnosti zakašle. Mí přátelé se schovávají za monitory, a často spolu ani nemluvíme. Není proč, není o čem. Proč? Protože odpovědi na otázky, jak se máš a co děláš, jsou pokaždé stejná. Každý den je stejný a člověku pak přijde i zbytečné se vůbec ptát.

Parta teď nemůže nikam jít a nemohu ani chodit z jednoho kafe na druhé, protože i tyhle podniky se mi zavřely. A své poslední měsíce mladistvého života neprožívám nějak úžasně, ani nespoutaně. Kdepak, mým hlavním místem bytí se stal můj pokoj a jedině, co slyším, je zvuk písni, které se linou z počítače, když zavřu okno.

Změna tohohle všeho je ale v nedohlednu. Motá se z toho až hlava, jak rychle tahle zákeřná nemoc přišla a jak vůbec nechce odejít. Ta ohromná bestie se tu drží všemi prsty a je těžké ji odsud vyštípat. Ano, změnila mi plány, změnila plány všem. Příroda nám opět ukazuje, že je zbytečné dělat si plány, protože vždycky nám osud změní cestu.

Zakázala nám toho hodně, ale když se na to tak podíváme a pořádně se zamyslíme, tak se dá na tuhle nemoc dívat i z jiného úhlu pohledu. Doma jsme naprosto sami, celý den jsme jen sami se sebou. Najednou máme spoustu času, kdy se můžeme zaobírat jen sami sebou. Můžeme konečně řešit své problémy, můžeme se zamyslet nad tím, co jsme doteď dělali špatně a přemýšlet, jakou změnu ve svém životě provedeme. Mohou to být malé změny, ale i velké. Člověk najednou může věci začít dělat jinak.

Třeba se to nezdá a nechce se tomu věřit a obzvláště teď každý jen nad tím kroutí hlavou a mávne rukou, nic to nemění na pravdě: „V každém zlém a špatném se dá najít něco dobrého. Všude a ve všem se nachází kousek dobra, i když je to jen malé zrníčko podobné prachu.

Kateřina Stárková